

Sygn. akt IV P 282/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Toruniu

w składzie: Przewodniczący: SSR Alina Kordus-Krajewska

Ławnicy: Iwona Oleś, Aleksandra Parys

Protokolant: stażysta Izabela Tarkowska

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2017 roku

sprawy z powództwa B. D. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w T.

o odszkodowanie

orzeka:

I Zasądza od pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w T. na rzecz powódki B. D. (1) kwotę 10620,54 zł (dziesięć tysięcy sześćset dwadzieścia złotych pięćdziesiąt cztery grosze) brutto tytułem odszkodowania;

II Wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 3540,18 zł (trzy tysiące pięćset czterdzieści złotych osiemnaście groszy);

III Zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV Nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 531,00 zł (pięćset trzydzieści jeden złotych) tytułem opłaty od pozwu.

UZASADNIENIE

Powódka B. D. (1) pozwem z dnia 2 sierpnia 2016 roku wniosła o przywrócenie do pracy na stanowisku referent w dziale Kadr i Płac podnosząc, iż rozwiązanie umowy o pracę przez pozwanego (...) S.A. było nieuzasadnione. Wniosła także o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że B. D. (1) korzystała ze zwolnienia lekarskiego przez okres 182 dni w związku z chorobą oznaczoną symbolem E 03 do dnia 07.04.2016r., a następnie pobierała zasiłek opiekuńczy ma dziecko przez 60 dni. B. D. (1) przebywała od 7 czerwca br. na zwolnieniu lekarskim w związku z chorobą oznaczoną symbolem G 54. Zdaniem powódki, w związku z informacją uzyskaną od lekarza, poprzednia choroba nie była tożsama z obecną, tak więc lekarz nie skierował jej na świadczenie rehabilitacyjne. Brak więc było uzasadnienia rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 53 §1 pkt 1 b KP. Ponadto informowała, że 02.08.2016r. złożyła do ZUS wniosek o ustalenie prawa do zasiłku chorobowego za okres od 07.06.2016r. oraz wniosek rehabilitacyjny.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniosł o oddalenie powództwa jako bezzasadnego w całości i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W ocenie pozwanej rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia było uzasadnione i zgodne z przepisami Kodeksu pracy w tym z art. 53KP. Wskazano, że pracodawca ma prawo zwolnić pracownika po upływie 182 dni choroby i 3 miesięcy zasiłku rehabilitacyjnego.

Również SN w jednym ze swoich orzeczeń wskazywał, iż „ochrona stosunku pracy pracownika niezdolnego do pracy wskutek choroby obejmuje okres pierwszych trzech miesięcy pobierania świadczenia rehabilitacyjnego, choćby pracownik nie mógł wobec pracodawcy wykazać korzystania z tego świadczenia bezpośrednio po okresie pobierania zasiłku chorobowego art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p.” (wyrok SN z dnia 6 kwietnia 2007 roku, o sygn. akt. IIPK 263/06, LEX nr 469990)

Wyjaśniono, że jak wynika z przedstawionych w odpowiedzi na pozew dokumentów rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia nastąpiło w okresie kiedy upłynął okres pobierania zasiłku chorobowego przez powódkę i przed przyznaniem prawa do zasiłku rehabilitacyjnego. Nawet jeśli powódka miałaby przyznane prawo do zasiłku rehabilitacyjnego w trakcie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia, to i tak okres 3 miesięcznej ochrony został zachowany, gdyż upłynął w dniu 8 lipca 2016 roku. Dalek wyjaśniono, że w kwestii rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia odniósł się Sąd Najwyższy w wyroku z 26 marca 2009 roku gdzie wskazał, że „nie można pozbawiać pracodawcy prawa do rozwiązania umowy o pracę po upływie łącznego okresu pobierania wynagrodzenia i zasiłku chorobowego, jeżeli pracownik nie nabył prawa do świadczenia rehabilitacyjnego lub nie stawiał się do pracy w związku z ustaniem przyczyny nieobecności (art. 53 § 3 k.p.). Jeżeli jednak pracownik wystąpił z wnioskiem o przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego, to ocena zgodności z prawem rozwiązania umowy o pracę w okresie między upływem okresu pobierania zasiłku chorobowego a rozstrzygnięciem wniosku pracownika o świadczenie rehabilitacyjne zależy od treści rozstrzygnięcia tego wniosku”. (sygn. akt. II PK 245/08, OSNP 2010/21-22/262, Lex)

Pozwany stwierdził, iż spełnił wymogi określone w art. 53 § 1 pkt 1 B KP. Pozwany pracodawca wskazał również nie dostrzega możliwości przywrócenia Powódki do pracy po upływie okresu wypowiedzenia .

Natomiast uzasadnienie wskazane przez Powódkę w pozwie uznał za nietrafne, także z tego względu, że ZUS we wskazanych pismach dwukrotnie potwierdził, iż w kolejnych okresach niezdolności do pracy wynikają z tożsamy schorzeń i w związku z tym przyznany został zasiłek rehabilitacyjny na okres 4 miesięcy .

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2017r. sąd zawiesił postępowanie w sprawie w związku z odwołaniem powódki od decyzji przyznającej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego .(k.81) Postanowieniem z dnia 20 lipca 2017r. sąd podjął zawieszono postępowanie w sprawie.(k.99)

Po podjęciu postępowania pozwany wskazał w piśmie z dnia 11 sierpnia 2017r. ,że zgodnie z wyjaśnieniami uzyskanymi w Oddziale Zakładu Ubezpieczeń Społecznych O/O w T. udzielonymi przez osobę podpisującą niniejszą decyzję powódce odmówiono - „cofnięto” jedynie prawo do wypłaty zasiłku rehabilitacyjnego w okresie od 08 kwietnia 2016 r. do dnia 06 czerwca 2016 r. Jednakże na świadczeniu rehabilitacyjnym przebywała nieprzerwanie od 08 kwietnia 2016 r. do 05 sierpnia 2016 r. Zatem Pozwana Firma jako Pracodawca po upływie pobierania zasiłku chorobowego przez Powódkę, co nastąpiło z upływem 182 dni okresu zasiłkowego: od 09 października 2015 r. do 07 kwietnia 2016 r. - łącznie 182 dni i potwierdzeniu, że powódka uzyskała świadczenie rehabilitacyjne na kolejny okres wg wskazanej decyzji: od 08 kwietnia 2016 r. do 05 sierpnia 2016 r. - po upływie min 3 miesięcy czyli 90 dni, co nastąpiło po 6 lipca 2016 r. miała prawo do rozwiązania umowy o pracę z Powódką bez wypowiedzenia począwszy od 07 lipca 2016 r. Finalnie oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z dnia 19 lipca 2016 r. zostało dokonane z dniem pokwitowania otrzymania oświadczenia czyli z dniem 27 lipca 2017 r. Mając na uwadze powyższe okoliczności rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia było uzasadnione i zgodne z przepisami kodeksu pracy w tym z art. 53 KP. Pracodawca miał prawo zwolnić pracownika po upływie 182 dni choroby i 3 miesięcy zasiłku rehabilitacyjnego.

Na rozprawie w dniu 27 października 2017r. powódka wniosła o odszkodowanie w wysokości 10620, 54zł zamiast roszczenia o przywrócenie do pracy.(k.132)

Pozwany wnosił o oddalenie powództwa.

Sąd ustalił co następuje:

Powódka była zatrudniona w pozwanej spółce (...) S.A a wcześniej w Spółce Cywilnej (...) w okresie: od 15 września 1997 roku do dnia 27 lipca 2016 roku. W powyższym okresie zatrudnienia powódka wykonywała pracę na stanowisku: pracownik gospodarczy, referent ds. kadr i płac

Dowód: akta osobowe powódki

Powódka pobierała zasiłek chorobowy po wykorzystaniu urlopu macierzyńskiego i rodzicielskiego: I okres zasiłkowy przypadł od 10 lutego 2015 roku do 7 sierpnia 2016 roku (179 dni). Następnie od 10 sierpnia 2015 roku do 8 października 2015 roku powódka pobierała zasiłek opiekuńczy (60 dni) . Kolejny okres zasiłkowy przypadł w okresie od 9 października 2015 roku do 7 kwietnia 2016 roku łącznie 182 dni, po czym od dnia 8 kwietnia 2016 roku do dnia 6 czerwca 2016 roku pobierała zasiłek opiekuńczy (łącznie 60 dni). Ponownie od 7 czerwca 2016 roku do dnia 22 czerwca 2016 roku powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 23 czerwca 2016 roku powódka przyniosła do pozwanej firmy (...) S.A w T. kolejne zwolnienie lekarskie. Wówczas Kierownik działu (...) poinformowała B. D. (1), iż firma wystosuje pismo do (...) Oddział w T. o ustalenie kolejnego okresu zasiłkowego, ponieważ przerwa pomiędzy jednym a drugim okresem pobierania zasiłku winna wynosić powyżej 60 dni. Dnia 18 lipca 2016 roku do pozwanej firmy wypłynęło pismo-oświadczenie ZUS znak: 560000/601/CO/7428/2016-Z AS z dnia 14 lipca 2016 roku odmawiająca przyznania kolejnego okresu zasiłkowego.

Dowód: pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 14 lipca 2016 roku k.24

Kierownik Działu Kadr B. D. (2) po otrzymaniu powyższego pismo od ZUS w T. dwukrotnie kontaktowała się mailowo z powódką z prośbą o przybycie do firmy i rozmowę, celem polubownego zakończenia stosunku pracy. Jednakże powódka telefonicznie poinformowała Panią B. D. (2), iż nie ma potrzeby przychodzić do firmy.

Dowód: wiadomości e-mail adresowane do powódki z dnia 19 lipca 2016 roku oraz 20 lipca 2016 roku k.25-26

W dniu 20 lipca 2016 roku zostało wysłane do powódki rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia na podstawie art. 30 § 1 pkt 3 w zw. z art. 53 § 1 pkt 1 IB KP. Powódka niniejsze wypowiedzenie odebrała w dniu 27 lipca 2016 roku i z tym dniem ustał stosunek pracy oraz zostało wystawione przez pracodawcę świadectwo pracy.

Dowód: rozwiązanie umowy o pracę z dnia 19 lipca 2016 roku wraz z potwierdzeniem odbioru przez powódkę k.27, świadectwo pracy k.28-29

W dniu 8 sierpnia 2016 roku otrzymała decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 4 sierpnia 2016 roku znak: 560000/601/CO/7428/2016-ZAS orzekającą o wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego niezdolności do pracy powódki w następujących okresach: od 9 października 2015 roku do 7 kwietnia 2016 roku i od 7 czerwca 2016 roku do 22 czerwca 2016 roku, oraz że Powódka wykorzystywała 182-dniowy okres zasiłkowy. W uzasadnieniu powyższej decyzji (...) Oddział w T. wskazał, iż niezdolność do pracy powódki w powyższych okresach została spowodowana tym samym schorzeniem, a przerwa między nimi nie przekraczała 60 dni.

Dowód: wniosek o świadczenie rehabilitacyjne k.6-6v, decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 4 sierpnia 2016 roku.k.30-31

Pozwany w dniu 26 sierpnia 2016 roku otrzymał kolejną decyzję ZUS O/T. z dnia 24 sierpnia 2016 roku znak: 560000/601/RW/20744/2016-ZAS o przyznaniu powódce świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od 8 kwietnia 2016 roku do 5 sierpnia 2016 roku. Pozwana wystawiła korektę świadectwa pracy w zakresie rozliczeń zasiłków tj.

zmiany zasiłku opiekuńczego na rehabilitacyjny. Wyplata różnicy za okres od dnia 8 kwietnia 2016 roku do 27 lipca 2016 roku zostanie zapłacona powódce w dniu kolejnej wypłaty tj. 10 września 2016 roku.

Dowód: decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 24 sierpnia 2016 roku k.32-33, korekta świadectwa pracy wystawiona przez pracodawcę z dnia 30 sierpnia 2016 roku k.34-35

B. D. (1) odwołała się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T., przyznającego jej prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 8 kwietnia 2016 roku do 5 sierpnia 2016 roku, podając, że wnosi o zmianę daty początkowej okresu pobierania zasiłku, na dzień po zakończeniu pobierania zasiłku opiekuńczego.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie odwołania, wskazując, że z dniem 7 kwietnia 2016 roku ubezpieczona wykorzystwała 182 dni okresu zasiłkowego. Wyjaśniono, że na okres od 8 kwietnia 2016 roku do 6 czerwca 2016 roku wnioskodawczyni miała wystawione zaświadczenie o niezdolności do pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad chorym dzieckiem. Od dnia 7 czerwca 2016 roku ponownie została orzeczona niezdolność do pracy. Ponieważ ponowna niezdolność do pracy została spowodowana tym samym schorzeniem, a przerwa między okresami niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni, okresy te podlegają wliczeniu do jednego okresu zasiłkowego. Ubezpieczonej zostało przyznane świadczenie rehabilitacyjne na okres od dnia wyczerpania zasiłku chorobowego. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje po wyczerpaniu zasiłku chorobowego, zatem brak jest podstaw do udzielenia go po zakończeniu zasiłku opiekuńczego. Zdaniem ZUS osoba niezdolna do pracy nie może być traktowana jako osoba mogąca zapewnić opiekę choremu dziecku.

W piśmie z dnia 1 lutego 2017 roku ubezpieczona podniosła, że nie jest prawdą, iż w okresie sprawowania opieki na chorym dzieckiem była niezdolna do pracy z powodu choroby.

Sąd Rejonowy w sprawie IVU 21/17 wskazał, że zgodnie z art. 8 i art. 9 ust. 1 i 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa, zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby, jednak nie dłużej niż przez 182 dni. Do tego okresu zalicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a w przypadku gdy przerwa pomiędzy nimi wynosiła mniej niż 60 dni, także poprzednie okresy niezdolności, pod warunkiem, że dotyczyły tej samej choroby.

Na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 60, poz. 636 ze zm.) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Przepis ten, oceniany z uwzględnieniem reguł wykładni gramatycznej, wymaga, aby po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego, to znaczy po upływie maksymalnego terminu jego pobierania, nadal (czyli bez przerwy, ciągle) występowała niezdolność do pracy (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2017 roku, II UK 644/15, MoPr 2017 nr 4, str. 215, Legalis nr 1569079, www.sn.pl).

Stanowisko ZUS w niniejszej sprawie w zakresie stanu zdrowia ubezpieczonej w okresie pobierania zasiłku opiekuńczego, od 8 kwietnia do 6 czerwca 2016 roku, było niekonsekwentne. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy na wstępie wskazywał, że ponowne zachorowanie ubezpieczonej nastąpiło po trwającej wówczas przerwie, nie przekraczającej 60 dni i dotyczyło tej samej choroby. Z tego względu uznano, że należy ono do jednego okresu zasiłkowego. Jednocześnie w ocenie ZUS ubezpieczona w okresie pobierania zasiłku opiekuńczego nie była zdolna do pracy, dlatego okres pobierania tego zasiłku także powinien zostać objęty świadczeniem rehabilitacyjnym. Mając na względzie cytowane powyżej przepisy i ustalenia faktyczne Sądu, ubezpieczona nie powinna uzyskać prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Występująca od 8 kwietnia do 6 czerwca 2016 roku przerwa w chorobie niweczy bowiem możliwość zastosowania przepisu art. 18 ustawy, pomimo słusznego zaliczenia kolejnego zachorowania do poprzedniego okresu zasiłkowego.

Rozstrzygając sprawę, Sąd nie mógł jednak naprawić oczywistego błędu organu rentowego poprzez zmianę zaskarżonej decyzji i odmowę prawa do spornego świadczenia. Stanowiłoby to orzeczenie na niekorzyść skarżącej, co

jest sprzeczne z treścią przepisu 477¹⁴ k.p.c., zgodnie z którym Sąd zmienia zaskarżoną decyzję jedynie w sytuacji, kiedy uwzględnia odwołanie.

Zgodnie z powołanym przepisem przedmiot sporu w sprawach ubezpieczeniowych determinuje w pierwszej kolejności przedmiot decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie zakres odwołania od tej decyzji, ponieważ rozpoznając odwołanie od decyzji organu rentowego, sąd ubezpieczeń społecznych rozstrzyga o zasadności odwołania w granicach wyznaczonych, z jednej strony, zakresem samego odwołania, a z drugiej przez przedmiot decyzji. Konieczność zmiany zaskarżonej decyzji (w całości lub w części) wymusza pozytywne rozstrzygnięcie sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 16 listopada 2016 r., I UZ 29/16, Legalis nr 1544149, www.sn.pl).

Ubezpieczona wносиła o zmianę daty początkowej pobierania świadczenia rehabilitacyjnego na pierwszy dzień po zakończeniu zasiłku opiekuńczego. Uwzględnieniu żądania ubezpieczonej stoi na przeszkodzie konstrukcja przepisu art. 18 ustawy. W tych okolicznościach, na podstawie art. 18 ust. 1 ustawy z 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 60, poz. 636 ze zm.) i art. 477¹⁴ §1 k.p.c. Sąd Rejonowy w sprawie UVU 21/17 oddalił odwołanie.

Dowód: odwołanie, odpowiedź na odwołanie oraz wyrok z uzasadnieniem w sprawie IVU 21/17 akt IVU 21/17

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. po zakończeniu postępowania w sprawie IVU 21/17 decyzją z dnia 18 lipca 2017 r. odmówił powódce prawa do wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 8 kwietnia 2016 r. do 6 czerwca 2016 r. Decyzja nie została zaskarżona.

Dowód: decyzja z dnia 18 lipca 2017r. k.95, bezsporne

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w piśmie z dnia 14.08.2017r. wyjaśnił, że na podstawie art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 13680) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu prawa do zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy (...).

Wskazano, że decyzją z dnia 24 sierpnia 2016 r. przyznano Pani B. D. (1) prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 8 kwietnia 2016 r. do 5 sierpnia 2016 r. Natomiast decyzją z dnia 18 lipca 2017 r. odmówiono ww. tylko prawa do wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 8 kwietnia 2016 r. do 6 czerwca 2016 r. Dlatego okres od 8 kwietnia 2016 r. do 6 czerwca 2016 r. wlicza się do okresu przebywania B. D. (1) na świadczeniu rehabilitacyjnym

Dowód: pismo ZUS z dnia 14 sierpnia 2017r k.11

Wynagrodzenie powódki liczone według zasad jak do ekwiwalentu za urlop wynosiło 3540,18zł.

Dowód: wyliczenie wynagrodzenia k.141

Sąd zważył co następuje:

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów. Autentyczność dokumentów nie budziła wątpliwości sadu i nie była kwestionowana przez strony.

W myśl art. 53 § 1 pkt.1 b) kp pracodawca może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia: jeżeli niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwa dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące - gdy pracownik był zatrudniony u danego pracodawcy co najmniej 6 miesięcy lub jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

W sprawie należało ocenić naruszenie powyższego przepisu mając na uwadze wydawane decyzje organu rentowego . Należy wskazać ,że po upływie okresu zasiłkowego może istnieć niepewność, czy pracownik uzyska prawo do świadczenia rehabilitacyjnego, czyli, czy będzie podlegał ochronie przez dalszy okres, nie dłuższy niż 3 miesiące. Odnosząc się do tej kwestii, SN w wyroku z dnia 26 marca 2009 r., II PK 245/08, OSNP 2010, nr 21–22, poz. 262, stwierdził, że: 1) rozwiązanie przez pracodawcę umowy o pracę w okresie między wyczerpaniem przez pracownika prawa do zasiłku chorobowego a rozstrzygnięciem ostateczną decyzją organu rentowego w przedmiocie świadczenia rehabilitacyjnego jest zgodne z prawem, chyba że z decyzji tej wynika, iż w tym okresie pracownik miał prawo do świadczenia rehabilitacyjnego (art. 53 § 1 pkt 1 lit. b); 2) sąd pracy, rozpoznając w takiej sytuacji powództwo pracownika o przywrócenie do pracy lub odszkodowanie za bezprawne rozwiązanie stosunku pracy, powinien rozważyć zawieszenie postępowania sądowego do czasu zakończenia postępowania przed organem rentowym ostateczną decyzją w sprawie świadczenia rehabilitacyjnego (art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z uwagi na fakt ,że powódka odwołała się od decyzji przyznającej jej świadczenie rehabilitacyjne Sąd zawiesił postępowanie w sprawie pracowniczej do czasu prawomocnego zakończenia postępowania o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego .

Mając na uwadze ocenę Sądu Rejonowego w sprawie IVU 21/17 decyzją ZUS z dnia 18 lipca 2017 r. odmówiono powódce prawa do wypłaty świadczenia rehabilitacyjnego za okres od 8 kwietnia 2016 r. do 6 czerwca 2016 r. Organ rentowy ocenił jednak nadal ,że okres od 8 kwietnia 2016 r. do 6 czerwca 2016 r. wlicza się do okresu przebywania B. D. (1) na świadczeniu rehabilitacyjnym, gdyż decyzją z dnia 24 sierpnia 2016 r. przyznano Pani B. D. (1) prawo do świadczenia rehabilitacyjnego na okres od 8 kwietnia 2016 r. do 5 sierpnia 2016 r.

Powyższe decyzje miały znaczenie dla rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w sprawie o przywrócenie do pracy. Sąd zwrócił uwagę ,że ostatnia decyzja organu rentowego zdecydowała o braku spełnienia przesłanek z art. 53 kp .Rozwiązanie umowy o pracę z dniem 27 lipca 2016r. nie nastąpiło gdy niezdolność pracownika do pracy wskutek choroby trwała dłużej niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku oraz pobierania świadczenia rehabilitacyjnego przez pierwsze 3 miesiące.

Omówienie powyższego przepisu możemy odnaleźć także w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 20 października 2008 r. I PK 60/08 wskazano ,że przez użyte w art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p. wyrażenie "w okresie pobierania zasiłku" należy rozumieć okres faktycznego wypłacania pracownikowi zasiłku chorobowego, chyba że okaże się, iż zasiłek był świadczeniem nienależnym. Sąd pracy, rozpoznający powództwo o przywrócenie do pracy po rozwiązaniu umowy na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p., w celu dokonania oceny, czy faktycznie pobierany przez pracownika zasiłek chorobowy przysługiwał, jeżeli organ rentowy nie wydał w tym zakresie decyzji, powinien wyznaczyć stronom termin do złożenia wniosku o wydanie takiej decyzji (art. 177 § 2 k.p.c.), a po jego złożeniu zawiesić postępowanie (art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c.).

Sąd nie miał podstaw do ponownego zawieszenia postępowania , gdyż organ rentowy wydał już decyzje w zakresie braku prawa o wypłaty do świadczenia rehabilitacyjnego. Decyzja ZUS z dnia 18 lipca 2017 r. objęła okres od 8 kwietnia 2016 r. do 6 czerwca 2016 r. Zatem w dacie rozwiązania umowy powódka pobierała świadczenie rehabilitacyjne krócej niż przez 3 miesiące.

Zgodnie z art. 56 § 1 k.p. pracownikowi, z którym rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie, przysługuje roszczenie o przywrócenie do pracy na poprzednich warunkach albo o odszkodowanie. O przywróceniu do pracy lub odszkodowaniu orzeka sąd pracy. W myśl art. 58 kp odszkodowanie, o którym mowa w art. 56, przysługuje w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia. Sąd zasądził na rzecz powoda odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za 3 miesięczny okres wypowiedzenia, gdyż taki okres wypowiedzenia służył powodowi zgodnie z art. 36 par. 1 pkt.3 kp.

Rygor natychmiastowej wykonalności został nadany do kwoty nie przekraczającej miesięcznego wynagrodzenia wskazanego w wyliczeniu wynagrodzenie przez pozwanego na podstawie art. 477² § 1kpc.

Sąd orzekał o kosztach zastępstwa procesowego w oparciu o art. 98 § 1 kpc i miał na uwadze przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. (par. 9 ust.1 pkt.1)w sprawie opłat za czynności radców prawnych według stan prawnego z daty wniesienia pozwu. Z uchwały SN z dnia 24.02.2011r. określonej jako zasada prawna a także z jej uzasadnienia wynika aby nie różnicować stawek bez względu na to czy roszczenie to odszkodowanie czy też przywrócenie do pracy.

Sąd obciążył pozwanego opłatą od pozwu na podstawie art.113 ust.1 i art. 13 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167,poz.1398 ze zm.)